PREZENT ŞI VIITOR IN SPORTUL DE MASĂ ARĂDEAN

Cu frumoasele tradiții ale sportului arădean sînt binecunoscute. De aici s-au ridicat cîndva, cu ani în urmă, fotbaliști de mare clasă, canotori reputați, gimnaști valoroși, fintași iscusiți. Și astăzi, jucătorii echipei de fotbal U.T.A. se bucură de o bună apreciere, iar formația feminină de tenis de masă Voința este campioană a țării. Toate aceste succese, ca și altele, s-au datorat, desigur, condițiilor create, pregătirilor efectuate, dar și nenumăratelor talente crescute pe meleagurile arădene. Într-adevăr, pe parcursul timpului, sportul arădean a beneficiat de o consistentă bază de masă care a propulsat, deseori, noi și noi tineri spre vîrful piramidei. Se poate spune, fără teamă de a greși, că activitatea sportivă, educația fizică a intrat în obișnuința unor locuitori din orașele, comunele și satele județului Arad, majoritatea acestora înțelegînd pe deplin rolul sportului în societatea modernă. Pe această temă și în cadrul unor dezbateri privind concepția despre sportul de masă, ce se face și ce ar trebui să se facă pe plan local, ce se așteaptă de la centru, dacă și cum sînt cultivate tradițiile sportive, au fost purtate o serie de discuții. Au binevoit să răspundă solicitării redacției, LAZĂR PĂDUREANU, prim-vicepreședinte al Consiliului popular al municipiului Arad, NICOLAE BLĂGĂU, membru în biroul executiv al Consiliului județean al sindicatelor cu problemele sportive, profesorul de educație fizică PAVEL SOOS, inspector de specialitate la inspectoratul școlar județean, SIMION PALCU, șeful comisiei sport din cadrul comitetului județean U.T.C. Arad, AUREL ARDELEANU, vicepreședinte al Consiliului județean al organizației pionierilor și care răspunde de activitatea comisiei sport-turism, EUGEN BUDIȘAN, președintele Consiliului județean pentru educație fizică și sport, IOAN PETROVAN, președintele Consiliului pentru educație fizică și sport al municipiului Arad.

TRADIȚII CE SE CER REÎNVIATE

Să dăm, deci, cuvîntul amabililor noștri interlocutori :

LAZĂR PĂDUREANU : Este cunoscută importanța educației fizice ca factor de întărire a sănătății, ca mijloc recreativ, atît pentru cei tineri, cît și pentru cei mai vîrstnici. De asemenea, se știe că fără o arie de masă nu este posibilă nici o dezvoltare corespunzătoare a sportului de performanță. Practica ne arată însă că, de cîtăva vreme, sportul de masă este neglijat, i s-a îngustat parcă baza. Nu se mai observă acel freamăt specific tineretului, iar activitatea sportivă capătă din ce în ce aspectul lucrului în seră. Au dispărut unele acțiuni care constituiau o bună propagandă pentru popularizarea anumitor sporturi. De pildă, cu ani în urmă, era obiceiul ca în pauza unui meci important de fotbal să se organizeze și cîteva probe de atletism. Și în privința cultivării anumitor tradiții sînt multe de spus. Bunăoară, Aradul era cunoscut ca un puternic centru de canotaj. Astăzi, baza materială la acest sport s-a redus și chiar și ceea ce există nu este folosit cum trebuie, ambarcațiunile sînt prost întreținute. De asemenea, deși Aradul este considerat ca orașul cu cele mai multe biciclete din țară, totuși numărul concursurilor de masă este infim și, în consecință, elementele care ar putea să fie îndreptate către ciclismul de performanță nu apar. Numai și prin aceste două exemple se poate deduce că este necesară o sporire a inițiativei pe plan local. Ca să nu mai vorbesc de neglijarea unor terenuri de cartier, ajunse în paragină sau despre situația bazinului olimpic, care ar putea să capete o mai bună utilizare dacă s-ar purcede la acoperirea lui. Fără îndoială, și noi, edilii, trebuie să manifestăm mai multă preocupare pentru ca sportul de masă să-și aibă dezvoltarea dorită, dar este tot atît de necesar ca organele investite prin lege cu asemenea atribuții să le îndeplinească cu exigența cuvenită.

Este adevărat că tineretul este solicitat la activități multiple, printre care preocupările pentru învățătură au prioritate. Totuși, referindu-mă la școală, acest nesecat rezervor de elemente dornice să facă sport, voi observa că multe cadre didactice, chiar profesori de educație fizică, nu acordă atenție activității sportive. Mai cred că și goana după rezultate imediate constituie o stavilă în calea unei mai bune propășiri a sportului de masă. Nu este suficient ca numai cîțiva juniori cu aptitudini sau sportivi confirmați să se bucure de condiții pentru a face sport, iar ceilalți, fie tineri sau vîrstnici, să fie neglijați. Consider că sportul, mă gîndesc la acea activitate deschisă cu predilecție maselor de tineri, poate să-și împlinească rolul său social printr-o mai bună gospodărire a bazei materiale, prin permanenta ei îmbunătățire, ca și prin aducerea în circuitul sportiv a tuturor valorilor specifice de care dispune un județ, oraș sau comună.

NICOLAE BLĂGĂU : În noțiunea de sport de masă disting două aspecte : activitatea sportivă de masă și educația fizică a maselor. Prin prima, înțeleg atragerea, pe cît posibil, a maselor de salariați și a membrilor lor de familie la practicarea sistematică și organizată a activității sportive în timpul liber, participarea la diverse competiții. Și educația fizică urmărește același lucru, dar sub alte forme : gimnastica în producție, diferitele exerciții care pot fi efectuate în timpul pauzei de masă, înainte de intrarea sau după ieșirea din schimburi.

RAMPĂ DE LANSARE PENTRU TINERELE TALENTE

În ceea ce privește înțelesul acestei noțiuni, în comparație cu anii trecuți, el este același. Există însă o diferență în ceea ce se făcea și se face în prezent. Acum s-a produs o înviorare. S-a reușit să se atragă în diferite forme de practicare a sportului mase mai largi. Propaganda este mai eficientă, la fel și mobilizarea tinerilor. Se efectuează și o consultare largă cu oameni de vîrste diferite asupra a ceea ce doresc ei să facă. Cred că prin sport de masă se ușurează calea depistării tinerelor talente capabile de performanțe, mai ales la sporturile individuale.

Apreciez că activitatea sportivă de masă beneficiază de condiții propice de dezvoltare : bază materială corespunzătoare, tradiție, colaborare cu factorii competenți. Este necesară, însă, o mai susținută muncă pentru angrenarea femeilor în sport, o cît mai mare diversificare a practicării sportului potrivit vîrstei și preferințelor, organizarea unui număr mai mare de acțiuni specifice sindicatelor, cum ar fi concursuri pe ramuri de producție la nivel central (Cupa feroviarului, a metalurgistului, a textilistului etc.). De asemenea, un mare sprijin l-ar constitui și alte noi amenajări de baze sportive simple.

PAVEL SOOS : Practicarea diverselor sporturi de către un număr însemnat de cetățeni — sub formă de antrenamente și competiții — are aspecte multiple. De exemplu, sportul de masă în școli a trecut sub patronarea organizațiilor de masă începînd cu organizațiile de pionieri, U.T.C., primind o formă și un conținut nou. Unitățile amintite, prin comisiile sportive ale U.T.C. sau prin unitățile de pionieri, organizează multe concursuri proprii lor, ca și fazele premergătoare finalelor campionatelor republicane școlare. În acest gen de activitate a elevilor s-au produs unele ameliorări. În vechea formă organizatorică, doar profesorilor de educație fizică le reveneau sarcini și tot ei făceau parte din conducerea asociațiilor sportive de pe lîngă licee. Elevii nu aveau astfel de atribuții. Acum, înșiși elevii propun competiții, ei le duc la îndeplinire. Totuși, se observă că nu întotdeauna comisiile înființate își trăiesc viața. Ar fi de dorit ca ele să fie îndrumate și controlate mai des de către tovarășii cu munci de răspundere pe linie U.T.C. : șefi de comisii, instructori, ca și metodiștii consiliilor pentru cultura fizică și sport. Ei trebuie să dea indicații. Numai inspectorul școlar este prea puțin. Din această cauză se produc unele situații nedorite : uneori sînt raportate cifre aproximative, greu de verificat. Prezența unor antrenori și tehnicieni la concursurile programate ar contribui și la o mai bună selecție a elementelor dotate. E drept, inspectorul de resort efectuează unele instructaje cu directorii școlilor, ca și cu profesorii de educație fizică (în cadrul cercurilor pedagogice), dar unii se mai conduc după principiul că se poate trăi și fără sport. Apoi, ar fi bine ca organele U.T.C. să mobilizeze la acțiunile sportive nu numai pe elevi, aceasta fiind sarcina principală a școlilor, ci pe ceilalți tineri, muncitori, tehnicieni. Cu toate eforturile făcute, am impresia că în privința sportului de masă se cam bate pasul pe loc.

Printr-o conlucrare între profesorii de educație fizică, directori, diriginți, în ceea ce privește înțelegerea sportului de masă ca o necesitate socială, această activitate poate găsi cadrul corespunzător de dezvoltare. Un cuvînt hotărîtor au și organizațiile U.T.C. și cele de pionieri. Dar, toate încercările de îmbunătățire ar fi ineficiente fără crearea unei baze materiale corespunzătoare.

SIMION PALCU : Sportul de masă are un scop bine definit și există o serie de mijloace pentru ca toți cetățenii să fie obișnuiți cu practicarea organizată a exercițiilor fizice. Înainte, de această activitate se ocupau fostele consilii raionale U.C.F.S., care dispuneau de un grup de salariați (3—4). În noua formă, organizațiile U.T.C. pot să-și aducă un aport mai consistent. Comisiile județene de sport U.T.C. și-au dovedit capacitatea și pasiunea pentru sport, fără ca să aibă un număr prea mare de oameni (3 salariați) afectați acestei munci. Totuși, se simte nevoia creșterii acestui număr.

NICI O DUMINICĂ FĂRĂ COMPETIȚII

Referindu-mă la sportul de performanță, eu cred că el poate fi generat de cel de masă. Am să dau un exemplu. Patru tineri care au participat la crosul de toamnă sînt acum titulari în selecționata divizionară de atletism a județului nostru. În privința unei mai bune răspîndiri a sportului de masă pe plan local, organizațiile noastre ar trebui ca, paralel, cu o mai susținută muncă de lămurire asupra foloaselor practicării sportului, să fie organizate și un număr mai mare de competiții, astfel ca nici o duminică să nu fie pierdută. Se mai cere și un sprijin practic la organizarea concursurilor școlare, la întregirea bazei materiale a asociațiilor sportive. Noi primim din partea C.C. al U.T.C. un ajutor deosebit prin numeroase materiale de propagandă, prin regulamente bine întocmite și documentate și care țin seama de posibilitățile de pe teritoriu. De asemenea, am fost sprijiniți și practic, în organizarea crosurilor. În ceea ce privește activitatea de zi cu zi, se resimte necesitatea ca cercurile sportive care funcționează numai la sate să se bucure de o mai mare independență, mai ales financiară. Se știe că asociațiile sportive funcționează numai în comune, în timp ce la sate — pentru motivele arătate — activitatea stagnează. Deși bine dezvoltate, unele sate sînt vitregite din punct de vedere material. De pildă, în comuna Peregul Mare există asociație sportivă, dar cercul sportiv din satul Peregul Mic are o activitate mai bună.

Sportul de masă s-a dezvoltat, în sensul că 80 la sută dintre asociațiile sportive și-au întărît baza materială. Astfel, dintre cele 67 de asociații sportive comunale din județul Arad, 46 au fost dotate cu materiale sportive. Și pentru că sînt la acest capitol, menționez că unele venituri ne parvin foarte greu : cotizațiile de membru și membru susținător se încasează cu dificultate extremă. De asemenea, comitetele sindicale comunale ca și cooperația de consum nu mai alocă nici un fond pentru sportul în mediul rural. Apoi ar trebui că legea privind protejarea bazelor sportive să fie aplicată cu mai multă consecvență, pentru că există foarte multe cazuri cînd unele terenuri sînt desființate, dar altele în loc nu se construiesc.

TOȚI ELEVII ANGRENAȚI ÎN ACTIVITATEA SPORTIVĂ

AUREL ARDELEANU : Din punctul nostru de vedere, noțiunea de sport de masă se referă la antrenarea unui cît mai mare număr de pionieri și școlari (clasele I—VIII), dacă se poate întreaga masă, în practicarea exercițiilor fizice, a jocurilor sportive, a drumeției, la efectuarea excursiilor. Cu cîțiva ani mai înainte, s-a căutat introducerea sportului de masă în școli, dar nu s-a reușit decît angrenarea copiilor cuprinși în echipele participante în concursuri. Acum situația este schimbată. În toamnă a avut loc o instruire cu comandanții de unități, care sînt în același timp și directori adjuncți de școli. Tema : sportul de masă. Apoi, în cadrul programelor de activitate la nivelul detașamentelor, s-au introdus concursuri gen cel mai bun săritor, aruncător etc. Cei mai buni iau parte la întrecerile unității de pionieri. Cît privește relația sport de masă — sport de performanță, voi menționa următorul exemplu. În toamnă s-a înființat la Arad, pe lîngă Casa Pionierului, un centru experimental metodic, unde se lucrează după sistemul de club, pe ramuri de sport. Este vorba de o specializare timpurie la mini-baschet, natație, atletism, ciclism, turism, tenis de masă. Și-au dat concursul doi profesori de educație fizică și trei antrenori. Primele constatări : lucrînd de timpuriu, copiii acumulează cunoștințe mult mai rapid decît masa celor din școală. În concluzie, specializarea timpurie poate ajuta pregătirii viitoare a sportivului de performanță.

O altă problemă. În realizarea răspîndirii sportului de masă, nouă ne revine pe plan local ca sarcină principală să organizăm cît mai multe competiții de copii. Desigur, în același context va trebui să ne preocupăm pentru asigurarea bazei materiale, dotînd școlile cu toate cele necesare. În privința sprijinului de la centru, cred că ar fi necesară o îndrumare metodică de specialitate mai riguroasă.

După părerea mea, sportul de masă a făcut mulți pași înainte în ultimul timp. Textul Legii sportului este clar, cu delimitări precise. Sintem pe un făgaș bun. Evident, este loc și de mai bine. Organele locale pot și trebuie să pună la dispoziția sportului, într-o proporție mai mare, noi terenuri pentru amenajarea de baze sportive, iar sprijinul moral din partea profesorilor de educație fizică se cere a fi total. Un asemenea profesor trebuie să devină sufletul activității sportive în școală, în întreaga comună.

EUGEN BUDIȘAN : Cînd vorbesc despre educația fizică a maselor, mă gîndesc în primul rînd la dezvoltarea armonioasă a organismului, la întărirea sănătății, petrecerea timpului în aer liber, într-un mod recreativ, la gimnastica de înviorare, la drumeție, cicloturism, natație, canotaj, adică la atragerea unei mase mari de tineri într-o activitate organizată. Dar, tot sport de masă este și atunci cînd diferiți tineri, din proprie inițiativă, joacă, să zicem, fotbal. Educația fizică a maselor trebuie organizată și nu lăsată la voia întîmplării. Un factor extrem de important îl constituie baza materială. Opinez pentru construirea a numeroase baze sportive simple și nu de stadioane gigant. Nu trebuie neglijat nici aspectul igienic (vestiare, dușuri, echipamentul întreținut curat). Organele U.T.C. trebuie să devină cu adevărat factori principali mobilizatori. Prea multă vorbărie strică. Dacă în anii trecuți s-a făcut ceva : campionatele pe asociații, spartachiadele de iarnă, de vară, duminicile cultural-sportive, acum aceste lucruri au scăpat din sfera acțiunilor care se întreprind. Înstruirea președinților de asociații se face foarte greu. Înainte se discuta cel puțin o dată pe lună cu ei. Sindicatele și U.T.C. au foarte puțini salariați care se ocupă cu sportul, iar metodiștii consiliilor pentru educație fizică îndrumă în ramura de specialitate, dar nu e nimeni care să acorde atenția cuvenită sportului de masă. Pînă de curînd se susținea, fără a se fi demonstrat, că sportul de masă constituie baza celui de performanță. Lucru fundamental greșit, pentru că performanța presupune o pregătire complexă, care nu e necesară la educație fizică a maselor. Dacă, totuși, un instructor întrezărește la un tînăr anumite calități, el poate să-l recruteze pentru performanță. Înțeleg sportul de masă ca o destindere, fără latura lui competițională.

În condițiile date, am primit de altfel și indicații, trebuie să ne ocupăm și noi de sportul de masă, de educația fizică a maselor. În colaborare cu U.T.C. și sindicatele, școlile și organizațiile de pionieri, trebuie să găsim împreună căile de dezvoltare. Spuneam că indicațiile sînt bune. Totuși, se ivesc greutăți. La sate, sprijinul este ca și inexistent. C.A.P.-urile, cooperativele de consum nu dau nici un leu. Numai cu entuziasmul și cu voluntariatul nu se poate clădi totul. În prezent, asociațiile sportive au doi stăpîni : consiliile pentru educație fizică și sport și sindicatele. Ultimele, dînd fondurile necesare, manifestă predilecție mai mult pentru sportul de performanță, ceea ce nu e just.

După părerea mea, forma ideală a sportului de masă este aceea în care cetățeanul dornic să se destindă prin mișcare în aer liber va veni cu echipament propriu, urmînd să primească din partea asociației terenul și mingea de fotbal, baschet sau rugby.

Față de cele arătate, consider că sportul de masă a regresat în ultimul timp. De asemenea, aș mai adăuga un lucru : este necesar ca și consiliile populare să aibă în vizor activitatea sportivă de masă. Cu sprijinul puterii locale, acest gen de educație fizică are mai multe șanse de reușită.

ÎNTĂRIREA MUNCII ORGANIZATORICE

IOAN PETROVAN : Activitatea în asociații este nesatisfăcătoare din cauza slabei preocupări pentru angrenarea maselor de oameni ai muncii în practicarea sportului. În general, am observat că multe dintre organizațiile U.T.C. se ocupă mai mult teoretic de sportul de masă. De asemenea, bazele sportive lasă de dorit, deși se știe că întreprinderile sînt obligate să asigure buna întreținere a acestora. Iată deci cîteva cauze care au dus, cred, la un regres în sportul de masă. Numeroși tineri sînt atrași spre alte activități. Există delăsare și indiferență și în asociațiile sportive și la unii dintre cei care răspund de activitatea sportivă la organele U.T.C. Dacă dorim ca și sportul de masă să avanseze, se impune o întărire a muncii organizatorice pe toate planurile.

★ ★ ★

Iată, așadar, părerile unor oameni competenți, majoritatea dintre ei lucrînd nemijlocit pentru mișcarea sportivă. Așa cum reiese din opiniile lor, interlocutorii noștri sînt pătrunși de importanța socială a sportului, de foloasele practicării lui. Părerile ca și unele soluții preconizate diferă însă, poate și în raport cu poziția de pe care vorbește fiecare dintre participanții la această discuție. Redacția a dorit ca acest schimb de opinii să fie abordat într-un mod sincer. În ce măsură s-a realizat acest lucru, activitatea sportivă viitoare din județul Arad ne-o va demonstra.

Constantin SEVEREANU
Ștefan IACOB

Puncte și contrapuncte

DRIVE!

Performanța fetelor noastre — candidate la trofeul Corbillon, după o atît de lungă eclipsă — se înscrie în rîndul rezultatelor măgulitoare pentru prestigiul sportului autohton. Preferăm, nu-i vorbă, treapta superioară, de pe care cele mai entuziaste exclamații n-ar fi părut de loc exagerate. Gîndindu-ne, însă, la victoriile asupra Japoniei și R. F. a Germaniei, precum și la palidele șanse pe care le întrevedeam în preziua întrecerii, vom conchide că terțetul Alexandru — Crișan — Mihuțca merită elogii fără rezerve.

Satisfacția acestui succes nu compensează cîtuși de puțin rictusul amar pe care ni-l provoacă lectura listei participanților la probele masculine — listă pe care, după cum știți, nu figurează nici un jucător român. Este, dacă nu mă înșel, o situație unică, din 1953 încoace !

Ping-pongul (dați-mi voie să-i spun așa : e mai comod și mai... japonez) ne-a prilejuit numeroase momente de euforie, îmbogățind palmaresul culorilor naționale, făcînd să răsune imnul țării în zeci de competiții de maximă anvergură. Dacă băieții nu s-au situat întotdeauna la nivelul colegelor de paletă — comportarea lor a fost, în genere, onorabilă, uneori de-a dreptul excelentă. Acum cîțiva ani, Giurgiucă, Rethi, Cobîrzan, Sîndeanu se anunțau drept outsideri periculoși pentru oricare dintre stelele sportului cu mingea de celuloid : cel dintîi numit, fost campion al țării, fost între primii opt „europeni", se cam juca pe-atunci, pe cît ține minte, cu același Schöler — finalist la proba pe echipe la Eissporthalle, învingător al lui Hasegawa și Ito, respectiv, campionul mondial și campionul Japoniei. Țin minte, de asemenea, că semnatarul acestor rînduri — alături de comentatorii mai avizați — a atras nu o dată atenția asupra îngrijorătoarelor fluctuații de formă ale băieților noștri — fluctuații care, prin frecvența și intensitatea lor, divulgau un climat psihic nesănătos. Dar, ca de obicei, semnalele de alarmă ale gazetarilor au răsunat în gol : nu mai știu ce somități federale n-aveau, ca de obicei, ochi de văzut și urechi de auzit, lăsîndu-ne legănați de fraze unsuroase și de grafice superbe. Rezultatul — inutil să insistăm — poate fi contemplat astăzi în toată splendoarea lui...

Aș vrea să știu, totuși : cui îi datorăm, în ultimă instanță, rușinoasa „neprezentare" la München ?

Dan DEȘLIU

ECHIPA FEMININĂ ÎN DERIVĂ!

La sfîrșitul anului 1967, cele mai bune rezultate ale înotătorilor din țara noastră aveau o cotă superioară pe plan internațional față de performanțele băieților, unele dintre ele (Cristina Balaban, Anca Andrei) fiind chiar de certă valoare. Au trecut de atunci 16 luni, și o scurtă privire retrospectivă la capătul primei etape de pregătire din acest sezon, marcată prin participările la campionatele internaționale și meciurile cu înotătorii cehoslovaci, ne demonstrează cu prisosință că fetele... au rămas în start (marea majoritate) sau l-au luat cu o mare întîrziere.

Desigur, nu pot fi trecute cu vederea cîteva modificări în tabela de recorduri (*Cristina Balaban, Agneta Șterner, Cristina Stănescu*), ca și alte cifre destul de izolate ale mai tinerelor *Anca Groza, Anca Mihăiescu, Liliana Dan, Anca Georgescu*. Dar, acest crescendo este prea puțin semnificativ față de saltul înotătorilor.

Echipa română a pierdut la 24 de puncte diferență întîlnirea cu selecționata Cehoslovaciei, care n-a avut în componența ei decît o singură sportivă de mare valoare (Olga Kozicova), și chiar în întrecerea cu reprezentativa de tineret a Slovaciei (cîștigată destul de confortabil) cifrele n-au fost prea încurajatoare. Situația este de natură să îngrijoreze pe responsabilii echipei naționale, ca și pe toți antrenorii ce pregătesc elementele susceptibile de selecționare acum, cînd nu au mai rămas decît patru luni pînă la prima ediție a „Cupei Europei". Pentru că...

Craulul continuă să rămînă „călcîiul lui Achile" al înotului feminin. Și, ceea ce este mai trist, nici nu întrezărim prea curînd speranțe în apariția unui nou element de valoare europeană. Renunțînd, cel puțin pentru acest an, la probele de spate, multipla noastră campioană și recordmană, Cristina Balaban, a început că concureze în probe de craul și mixt. Deocamdată, cu rezultate promițătoare. Dar, în nici un caz, eleva lui R. Drăgușanu nu va putea acoperi cele 6 probe în care este de departe cea mai bună. Dintre înotătoarele mai tinere, reținem atenția doar *Liliana Dan* și *Anca Groza*, dar ele sînt încă necoapte (13 ani) pentru a avea un cuvînt de spus.

Nici la celelalte procedee tehnice situația nu este mai roză. În domeniul probelor de spate am fi putut conta pe Anca Andrei, ale cărei calități nu le poate nimeni contesta. Dar, reșiteanca nu s-a pregătit cu prea mare ambiție în această iarnă și acum trebuie să facă eforturi pentru a-și aduce aminte că nu cu multe luni în urmă parcurgea „suta" în mai puțin de 70 de secunde. La bras și delfin, Agneta Sterner și Cristina Stănescu au stabilit noi recorduri naționale. Dar marea lor inconstanță (Sterner, de pildă, a înotat la Praga „suta" în 1 : 10.6, pentru ca în ștafetă să meargă cu trei secunde mai slab !) și nivelul actual al cifrelor nu ne oferă posibilități de a le considera ca atuuri certe într-o competiție de mare anvergură. Iar în spatele lor, Gica Manafu, Camelia Vîjeu, Liliana Burlacu sau Georgeta Cerbeanu și Angela Anton continuă cu încăpățînare parcă să rămînă între limitele veșnicelor „speranțe". Nici un pas înainte, nici o rază de speranță pentru posturile hotărîtoare într-o ștafetă mixtă, care reprezintă cum nu se poate mai bine valoarea natației dintr-o țară.

Ne apare, așadar, tot mai limpede faptul că echipa feminină a țării noastre care nu cu mult timp în urmă prinsese un „culoar bun", a intrat serios în derivă. Lucru destul de periculos pentru un lot a cărui medie de vîrstă se află cu mult sub 20 de ani. Și, firește, motiv serios de îngrijorare. Pentru că, dacă la aceste vîrste, cînd acumulările cantitative duc îndeobște la salturi apreciabile, echipa noastră continuă să bată pasul pe loc, ba chiar să se cufunde din nou în mediocritate, înseamnă că pe undeva, în întregul angrenaj menit să conducă natația românească spre piscuri mai înalte au apărut defecțiuni. Și încă din cele mai grave (lipsa unei unități de vedere în concepția de pregătire, inexistența unui control riguros, abateri disciplinare etc.). Aviz celor în cauză...

— a. v. —

PESTE BLOCAJ

VREO 60 DE SPECTATORI PLĂTITORI

Cifra din titlu a fost înregistrată la primul meci feminin internațional disputat în anul 1969. Data : 16 aprilie. Locul desfășurării întîlnirii : sala Floreasca. Protagoniste : echipele naționale ale României și Ungariei.

Am dat aceste cîteva date pentru amatorii de statistică și pentru toți cei ce vor să mediteze asupra cauzelor pentru care publicul amator de volei s-a îndepărtat de sportul îndrăgit.

În contextul momentului, ținînd seama de valoarea și posibilitățile jucătoarelor noastre — să fiu drept — cifra nu mi se pare mică.

Un neinițiat, citind primele rînduri, ar putea crede că în sala Floreasca s-a disputat un joc de curînd introdus la noi în țară, încă necunoscut de marele public, joc în legătură cu care federația de specialitate depune lăudabile eforturi pentru a-l populariza, ajungînd pînă acolo încît să angajeze și... meciuri internaționale.

Lăsînd de o parte presupunerile, trebuie să recunoaștem cinstit că situația nu este de loc roză și că absența spectatorilor este determinată de slaba factură spectaculară la care se dispută de mult timp întrecerile de volei.

Nu trebuie să uităm că publicul sportiv de la noi a fost — cu ani în urmă — martorul unor întreceri de mare ampioare. El a umplut — de pildă — pînă la refuz tribunele velodromului Dinamo la europenele din 1955, a participat în număr mare la turneele organizate în anii 1957, 1959, 1960, turnee ce au reunit cîteva din cele mai bune echipe din lume, iar sălile Floreasca și Expoziției s-au dovedit neîncăpătoare pentru toți cei ce doreau să asiste la „europenele" din 1963, la finalele românești ale C.C.E. sau la memorabilele jocuri ale reprezentativelor noastre în compania formațiilor din țările vecine.

Ca urmare a celor văzute, exigența spectatorilor noștri a fost și este în continuă creștere. Pe bună dreptate, ei au așteptat de la un an la altul, de la un campionat la altul, să asiste la jocuri de o factură tot mai ridicată.

La această cerință, cele mai multe dintre echipele noastre n-au răspuns pe deplin. Mai mult, mergînd pe linia aplicării aceleiași tactici, a uniformizării fazelor de joc, voleibaliștii noștri au bătut mult timp pasul pe loc. În sprijinul acestei afirmații stau rezultatele obținute pe plan internațional, rezultate care, oricum privite, nu pot fi socotite decît slabe. În plus, se împămîntenește apropae la toate echipele concepția jocului static, a schemelor simpliste, clasice. Teama de a nu comite greșeli care să ducă la înregistrarea unor rezultate nesatisfăcătoare a determinat mulți antrenori să rămînă la folosirea unor formule suprauzitate și superuzate.

Nu-i mai puțin adevărat că adoptarea unor noi procedee tactice ar fi necesitat înfrîngerea acestei rutine, dobîndirea unei tehnici individuale ridicate, asociată promovării de noi elemente.

Or, promovarea acestor elemente tinere s-a făcut în mică măsură și numai pe ici pe colo, echipele noastre fruntașe preferînd să rămînă la aceleași formațiuni sau să achiziționeze „noi" jucători din rîndul celor consacrați.

Conduși de o astfel de mentalitate, antrenorii — în mare majoritate — au trimis pe teren echipe plafonate a căror evoluție amintea mai degrabă de începuturile voleiului din țara noastră.

Spectatorii — răbdători ani în șir — au părăsit încetul cu încetul disciplina pe care o îndrăgiseră, o parte transferîndu-și simpatia către un alt sport.

Și așa am ajuns, din an în an, de la sălile arhipline la pustietatea actuală a tribunelor.

În prezent, drumul ce-i urmează federația pentru redresarea voleiului românesc se vrea pavat cu cele mai bune intenții. Cum, însă, în final ceea ce contează nu sînt intențiile, ci rezultatele, pe care le așteptăm cu convingerea că, o dată cu apariția lor, spectatorii vor umple din nou pînă la refuz sala Floreasca, iar neînsemnata cifră de care vorbeam va rămîne de domeniul trecutului.

Marcel RUSESCU

Întîlniri prietenești

Ploiești — Silistra

La Ploiești au avut loc întîlniri internaționale prietenești, între sportivi ai clubului Petrolul și reprezentanți ai școlii sportive din Silistra (Bulgaria). La gimnastică feminin, victoria pe echipe le-a revenit petrolistelor, cu scorul de 176,15—164,05 p : la individual, prima s-a clasat E. Pavlova (Silistra).

În întrecerile de cros, cîștigători au fost : BĂIEȚI — 1 000 m : Lacezar Petrov (S) ; 3 000 m : Dimiter Rusev (S) ; FETE — 600 m : Luiza Ahileva (S) ; 1 000 m : Olga Ioniță (P). Pe echipe : Petrolul 91 p, Silistra 65 p. (M. BEDROSIAN—coresp.)